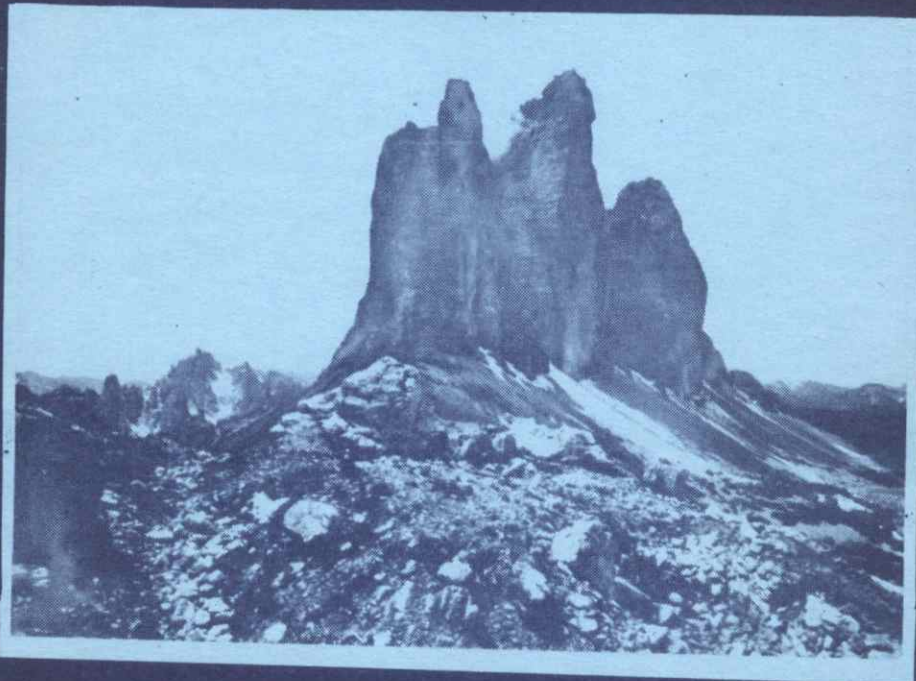

**HOROLEZECKÝ ODDÍL
TJ TESLA ŽIŽKOV**

ZPRAVODAJ

82

Z P R A V O D A J 1 9 8 2
H O R O L E Z E C K Ý O D D Í L
T J T E S L A Ž I Ž K O V

určeno pro vnitřní potřebu

O B S A H

Plán činnosti na rok 1983	2
Nejúspěšnější oddílové akce v roce 1982	3
Oddílový žebříček lezců	4
Oddílové výstupy roku	4
První pomoc při lezení	5
Hranou piliře na Tofanu	7
Kavkaz 82	10
Šavle	12
Jak jsme viděli /a neviděli/ 2. FHF	14
Pod vedením metodika	15
Jak se dělá devítka	16
Na laně s Messnerem ?	17
Všichni míří do Paklenice	17
Z bojů v rychlé stopě	18
Jak jsme jeli na Hokejku ...	19

PLÁN ČINNOSTI NA ROK 1983

Termínované akce

leden	/2. víkend/ /4. víkend/	Jizerské hory - běžky Kozákovský ledopád - nácvik ledovcového lezení
únor	/13.2./ /19.2./	Jablonecký lyžařský maraton Orlická "50" - přebor horo- lezců Čech
březen	/1 týden/ /20.3/	Zimní Tatry Po hřebenech Krkonoš - závod desetičlenných družstev
duben	/1. víkend/ /3. víkend/	Suché skály NDR - Sasko /Rathen, Schmilka/
květen	/7.-9.5./ /3. víkend/	Horolezecké jaro v Adršpachu Prachovské skály
červen	/1. víkend/ /3. víkend/	Hruboskalské skalní město Labský Žleb nebo Ostrov
červenec	/1 týden/ /3. víkend/ /3 týdny/	Letní Tatry Příhrazy, Drábské světničky Kavkaz - mezinárodní alpiniá- da /3 členové/
srpen	/1 týden/ /3. víkend/	Adršpašské skály Prachovské skály
září	/1. víkend/ /1 týden/	Festival horolezeckých filmů v Teplicích n. Metují Podzimní Tatry /Slezský dóm/
říjen	/1. víkend/ /3. víkend/	Suché skály Vajscimpl - dálkový pochod
listopad	/1. víkend/ /3. víkend/	Bořeň Skály na Vysočině
prosinec	/3. víkend/	Jizerské hory nebo Krkonoše - běžky

Průběžná činnost

- 1/ Individuální lezecká činnost
- 2/ Kondiční příprava v tělocvičně TJ
- 3/ Zkvalitnění členské základny se zaměřením na získání
odznaků "horolezec 1., 2. a 3. stupně
- 4/ Vyškolení nových cvičitelských kádrů
- 5/ Účast na akcích věnovaných ochraně přírody
- 6/ Účast na akcích pořádaných MV HS ČSTV

Plán schůzí

Členské schůze březen
 červen
 září
- vždy poslední úterý v měsíci od 18,00 v malé zasedací
 síně TJ Tesla Žižkov
Výroční členská schůze -prosinec /termín bude upřesněn/
Výborové schůze -výbor se bude scházet operativně podle
 potřeby

NEJÚSPĚŠNĚJŠÍ ODDÍLOVÉ AKCE V ROCE 1982

březen	Orlická "50" přebor horolezců Čech Po hřebenech Krkonoš "70" Zimní Tatry - Popradské pleso
květen	Horolezecké jaro v Adršpachu
červenec	Letní Tatry - Velické pleso
srpen	Adršpašské skály /oddílový zájezd/
září	Festival horolezeckých filmů v Teplicích n. Metují
říjen	Vajscimpl - dálkový pochod

ODDÍLOVÝ ŽEBŘÍČEK LEZCŮ 1982

Jméno	Počet výstupů cvičné skály / velehory	Body
1/ Hloušek Josef	475 / 12	2 897
2/ Konrád Zdeněk	112 / 4	823
3/ Vojtěch Miloslav	117 / 5	797
4/ Křemen Vladimír	109 / 5	765
5/ Kordík Jan	78 / 2	533
6/ Machaň Aleš	76 / 4	525
7/ Pokorný Miloš	58 / 3	334
8/ Doubrava Josef	51 / 1	276
9/ Nováková Daniela	53 / 5	241
10/ Myška Petr	44	238

ODDÍLOVÉ VÝSTUPY ROKU

Zimní výstup

Šavle na Ušatou věž VI /Vysoké Tatry/ J. Doubrava, hosté

Letní ve velehorách

Hrana piliře na Tofanu VI A2 /Dolomity/ J. Hloušek, host

Letní ve skalních oblastech

Kazalnica na Prachovskou čapku VIIc
/Prachovské skály/ J. Hloušek, hosté

PRVNÍ POMOC PŘI LEZENÍ

Zdeněk Konrád

Tato problematika zabývající se úrazy a poraněními se dá rozdělit do dvou částí. První - cvičné skály, druhá - vysokohorské lezení.

Cvičné skály:

Vzhledem ke snadné dostupnosti a většinou i dobrému spojení nám postačí ve výbavě jednotlivce kapesní obvaz /nejlépe vojenský v neprodyšném balení/, náplast a jodové pero. Mechanismus úrazů pochází většinou od pádů. Zde je nutná jako prevence kvalitní výstroj a výzbroj. Velmi důležitý je úvazek a to nejlépe celotělový systém "TROLL". Při pádech dochází nejčastěji k zlomeninám končetin, pánve a hlavním nebezpečím jsou zlomeniny obratlů s následným porušením či přerušením míchy a ochrnutím některé partie těla. Odřeninám a zhmožděninám rukou, prstů, holení, kolen a kotníků předcházíme vhodným oblečením a bandáží kolen a loktů. V chladnějším počasí je možné použít rukavic bez prstů, které velmi dobře oteplují prsty. Odřeniny očistíme v teplé vodě, přetřeme peroxidem, zasypeme framykoinem a přelepíme náplastí. Hlavu chráníme přilbou, které jsou u nás na dobré úrovni a splňují všechny požadavky.

Je-li horolezec po pádu ve stěně poraněn, spustíme ho na zem, odvážeme z lana, uvolníme oděv a položíme ho na co nejrovnější místo tak, aby hlava byla níže než nohy a mozek se dobře prokrvoval. Případné zlomeniny mu zafixujeme k improvizovaným dlanám, v poloze jaké se nacházejí. Dále ošetříme provizorně drobná poranění a podnikneme opatření proti šoku, který je závažnou, často smrtelnou komplikací zranění.

Šok poznáme takto: zraněný je výrazně bledý, jsou patrné psychické změny /mluví z cesty ap./ Platí tu pravidlo "T" - teplo, tekutiny, transport. V případě bezvědomí je třeba uvolnit dýchací cesty, položit do stabilizované polohy a sledovat, aby zraněný nevdýchl zvratky a opět urychlený transport.

Velehory:

Tuto část rozdělím na lezení letní a zimní. Úrazy při pádech vznikají stejným mechanismem, přičemž platí zásady z první části. Zde hlavní roli hraje urychlený spust a transport, který svoji rychlostí často rozhodne o životě zraněného lezce.

Při lezení v letních velehorách je třeba jako v zimě počítat s rychlou změnou počasí a silným poklesem teploty. Proto je třeba chránit se prochlazením a to hlavně při bivakování. Proto nesmíme zapomínat na Žďárského vak, svetr a větrovku. Takzvané "metody rychlého postupu" bychom měli přenechat jen zvláště výkonným a trénovaným jedincům. K prevenci podchlazení a omrzlin můžeme využít i léčiva podporující periferní cévy jako například "Trental, Divascol" a

další. Ve zvlášť nouzových případech je možné použít i psychostimulační prostředky jako je "Dexfermetrazin" a jiné. O použití těchto léčiv je třeba se poradit s lékařem.

Při zimním lezení platí samozřejmě zásady uvedené výše. K prevenci omrzlin je třeba mít vhodnou obuv a kvalitní oblečení. Při omrzlinách, které se projevují ztrátou citlivosti platí: pomalu rozehrávat v teplé vodě /40°C/, masáže a léky podporující prokrvení. U vyšších stupňů zakrýt postižené místo sterilním obvazem a další péči přenechat odborníkovi.

Při intenzivním slunečním svitu na sněhu a ledovcích je třeba používat tmavé brýle a chránit se tak proti sněžné slepotě, která se léčí klidem v přítomnosti a výplachy očí například "Ophtalmo - septonexem".

Při delším pobytu na ledovcích a požívání vody ze sněhu pro přípravu stravy dochází ke zvýšenému vyplavování minerálů močí a následnému vzniku svalových křečí. Proti tomu se bráníme umělou mineralizací například Remineralizačním nápojem z Vitany Byšice.

Těchto několik zásad, které jsem ve stručnosti uvedl, zdaleka nevyčerpává celou problematiku. Postupně se budeme k jednotlivým otázkám vracet podrobněji.

HRAŇOU PILÍŘE NA TOFANU

Josef Hloušek

Vystupujeme z auta a porovnáváme pohlednici zakoupenou v Cortině se skutečností. Bílými čárkami jsou na ní načrtnuty nejznámější cesty. V zapadajícím slunci nás fascinují žlutočervené plotny pravého pilíře. Vzpomínám si, že jeho středem vede cesta doprovázená v průvodci "In extremen fels" mnoha superlativy. Vlevo po hraně je vyčárkována méně známá, ale podle našich italských přátel stejně obtížná cesta Constantiniho a Apollonia nazvaná Spigholo pilastro /Hrana pilíře/. Ani na jednu však nemáme popis. Rozhodování je prosté: na hraně se nedá zabloudit.

Za chvíli bude tma. Rychle stavíme stan a otevíráme dnešní dvoulitrovku vína. Ptáme se Italů na nástup. Zdá se, že z tohoto palouku u silnice nemůže být delší než hodinu. Kroutí však zamítavě hlavou a tvrdí, že je třeba jet autem. Ráno jdou také na Tofanu populární cestou "Via Julia"/IV/. Domlouváme se, že nás vzbudí a pojedeme společně.

Po chvílice jízdy po silnici odbočujeme na cestu, kde zřejmě trénují italská motokrosová jezdcí, ale směrovky nás ubezpečují, že skutečně vede k chatě Rifugio Dibona. Italové každou chvíli přibrzdí a ohlížejí se, zda se nám nerozpadlo auto. Bohadujeme se s Jardou, jestli první délku budeme povolovat z auta, nebo bude třeba vystoupit. Ale cesta přece jen nevede až do stěny. Na malém parkovišti si oblékáme úvazky a rozhodujeme se nic zbytečného s sebou nebrat. Jen pár stoperů a větrovku do pasu.

Ke stěně je to jenom kousek. Náš přítel Marco se zastavuje u našeho pilíře. Asi deset minut šermuje rukou proti stěně a pokřikuje přitom uchu lahodící italštinou. Stačím přeložit slůvko "fessura" /špára/, "uno traverso grande sinistra" /velký travers doleva/ a po hraně údajně "non problémo" na vrchol.

Všechno je úplně jasné, jenom nástupová špára začíná asi 70 m od hrany a převisů je tolik, že těžko odhadujeme, který je vlastně ten pátý nad níž máme traversovat. Loučíme se: "Gracie" a poprvé se navazujeme na nové lano značky "Beal".

Už první dvě délky naznačují, že to nebude dopolední záležitost. Ostatně jsme si moc nepřispíšili. Je půl jedné, jsme na vrcholu pilířku a nevíme kudy dál. Polezeme tedy rovně. "Nechceš jít první", nadhazuje Jarda. Odbývám ho lakonicky: "stědíme". Krčím se u jedné staré skoby a pozoruju jeho křečovitě pohyby v rozlísané stěně. "Něco si dej", křičím, ale nic tam nejde. Zagrtkuje dva stopery a křičí "Poď! Ale maximálně zodpovědně!"

Prve, když jsem Jardu pozoroval, jsem si vyčítal, že jsem nešel první, ale teď toho nelituju. Je to hodně nepříjemné. Štand opatrně míjím a jdu hned dál. Je mi už jasné, že tudy cesta nevede. Terén je stále horší, už ne tak lámaný, ale pískařská sedma to bude. Každou chvíli

volám: "Tehle krok ještě udělám, ale zpátky to určitě neslezu!" Bojím se, aby to šlo dál. Možnosti jištění jsou minimální. Mám už vytočenou čtyřicítku a na laně jsou cvaknutý dva stopery střední kvality. Pár metrů nade mnou je malý balkónek, tam musím zaštrandovat. Ale tehle úsek je nejobtížnější. Ještě že jsem si vzal dvě skoby. "Nožovkou" vyškrabuju mech z měkké trhlíčky a do třetiny ji zatluokám. Musím se jí chytit, abych dosáhl na další chyt. Ještě pár kroků a mám to za sebou. Tuhle délku jsem lezl přes hodinu.

Dobírám Jardu. Leze dál a po pár metrech naráží na skoby. Jsme zase v naší cestě. Kazí se ale počasí. Zatáhlo se a začíná pršet. Jsme teď v lehčím terénu a tak o ústupu nepadne ani slovo. Rychle nabíráme výšku. Musíme být už nad polovinou stěny a hledáme travers na hranu. Nad sebou jsem zahlédl v převisech pověšené lano. Dolézám pár metrů pod ně. Ukazuje se, že tudy to nepůjde. Neznámí lezci zřejmě věděli, proč ho tu nechali.

Dobírám, ale musíme asi 20 metrů šikmo vlevo slézat. Tam Jarda naráží na štand a od něho vidí řadu skob ve hraně převisu. Tak to je ten travers! Podle Marca nejtěžší místo. Lehké to není, ale s obtížností naší "přímé varianty" dole se to nedá srovnat. Strídají se úseky po skobách s volným lezením v úchvatné expozici.

Travers vede přes 40 metrů hranou převisu. Když se v kterémkoliv místě podívám mezi nohama, vidím asi 300 metrů až na zem. Lano pořádně táhne, a tak musím uprostřed dobírat. Je to opravdu vzdušný štand. Přestalo pršet a nad údolím směrem ke Cortině se objevila nádherná duha. Přes časovou tíseň, už je pozdě odpoledne, fotíme.

Travers je za námi a jsme konečně na hraně. Ale cesta nějaký ideální směr nemá. Zato lezecky si přicházíme na své. Škoda, že musíme pospíchat. Tma je na krku, ale věříme, že to ještě můžeme stihnout. Konec by už neměl být těžký. Obtíže však nemizí. Zřejmě tu nějaká ta "V+" ještě bude. Dobírám a nemůžu utáhnout lano. Rvu ho po centimetrech a cítím, jak mi odcházejí ruce. Jsme už ve stěně přes deset hodin. Jarda překonává krátký travers pod štandem na pokraji pádu. Má toho dost a říká, ať jdu dál. Mám toho taky dost.

Vylézám asi 10 metrů ke skobě, které se raději moc nechytám. Je tu zase travers v převisu asi 8 metrů a pak kousek vzhůru na balkon. Nalézám do traversu a cítím, že by mi nemusela vydržet síla. Vracím se a rád si sedám do podceňované skoby. Zkousím to ještě jednou, ale nechci riskovat dost dlouhý pád. Vracím se až na štand. Rychle se stmívá a začíná se mluvit o bivaku. Tohle není zrovna dobré místo. Jištění je sice jedno z nejlepších, co jsme tu měli, ale sedíme ve smyčkách v převisu. Jarda se odhodlává, "tak já to tedy zkusím". Moc mu to nejde už ke skobě a také v traverzu je méně jistý než já. Vrací se, ale nechce to vzdát. Zdá se, že k bivakování ve smyčkách má větší odpor než já. Asi to už někde zkusil. Znovu nalézá,

překonává místo, kde jsme až dosud končili a leze dál. Je to horká chvilka i pro mě. Zdá se mi, že leze do pádu. Hrabě rukama i nohama, ale už je mimo převis. Zhluboka si oddechuju a prohlížím si v šeru prostory, kde by skončil.

Zkoušíme tenthle závod s časem ještě vyhrát. Bude už devět hodin. Natahujeme ještě tři sprintérské délky bez jistění /je už to opravdu lehčí/, ale na poslední z nich už nevidím, čeho se chytám. Pár volných kamenů padá do hlubin, jen poslepu nahmatávám v jedné prohlubni hodiny. Jarda dolézá ke mně. Domlouváme se, že nemá cenu spadnout s nějakým "lokrem". Čelovky nemáme a stejně neznáme sestup dolů. Bude lepší bivakovat tady, než na vršku, kde to fouká.

Na kamenité římsě si pod sebe urovnáváme lano. Jarda vytahuje čokoládu a vyčítá mi mé "metody rychlého postupu" bez batohu a všeho, co v něm většinou bývá. Já mu zas připomínám jeho nechuť ke vstávání. Nejvhodnější čas k nástupu do alpské stěny je pro něho deset - jedenáct hodin. Ale oba se přitom smějeme a jsme s tím, jak jsme prožili dnešní den vlastně spokojeni.

Dlouho ještě rozebíráme náš postup, bavíme se o holkách a o lezení. Začíná být docela zima. Zpíváme, vlastně řveme, jednu písničku za druhou. Svítí hvězdy a měsíc. Takový bivak má vlastně něco do sebe. Zábava postupně upadá. Podřímujeme a zdá se, že Jarda dokonce spí. Vzal si na túru přece jen spodky a teplý svetr. Mně je parádní zima. Pozoruju Jardu, jestli náhodou nepřepadá dolů /naše jistění vede pár metrů do strany/ a dívám se hluboko pod sebe, kde vede silnice z Cortiny do Passo Falcarego. Čas od času se tam objeví tenké proužky světla, které se přibližují a zase vzdalují, jak se mívají automobily. Obloha se zatahuje a nad Civetou v dálce se blýská. Mám obavy, aby nezačala pršet. Bivakovat takhle nalehko a ještě promoknout, to by mě moc nebavilo. Ale objevuje se zase měsíc. Je zima. Poskakuju po římsě. Zbytek noci tančím u skoby rock and roll za vlastního neartikulovaného doprovodu.

Rozednívá se nekonečně dlouho. Ale už to nemůžeme vydržet a vyrážíme. Chvilí hledáme další cestu. Včera potmě jsme si zase trochu zalezli. Po jedné délce jsme na velké terase, ještě kousek a odvažujeme se. Ale k východu je to ještě nečekaně daleko, asi 150 - 200 metrů dvířkového lezení. Je už teplo a rozkošnický si prohříváme zchlá těla. Konečně vrchol. Stisk rukou. Nezbytné focení a běžíme dolů hledat vodu. Už ji slyšíme a po pár doušcích je nám jasné, že jsme nic tak pěkného jako Spigholo pilastra ještě neleželi.

Při výstupu z autobusu společnosti Aeroflot v Minerálních vodách zjišťujeme, že prší. Má nálada silně poklesla. Je to pochopitelné, nepatřím mezi tu skupinu vyvolených, kteří jsou v pohoří Kavkaz každý rok.

Stejný pocit měla i má žena Radka, která tu stála vedle mě. Patřili jsme k účastníkům květnového zájezdu "Kavkaz 82". Organizovaně nasedáme do připravených autobusů. Ještě asi hodina zmatků, jejíž příčina byla v kupě bagáže, která uvízla v útrokách letadla - obra a po dalších šesti hodinách jízdy vystupujeme na nádvoří hotelu Itkol.

Ten se také stal na téměř čtrnáct dnů základnou Němcům, Švýcarům, Rakušanům, Čechoslovákům a místnímu personálu, který takovouhle akcí vždy organizačně zabezpečuje. Ubytování solidní v kvalitě až nehorolezecké - dvoulůžkové pokoje se sprchovým koutem.

Po dohodě s doprovázejícími místními instruktory absolvujeme jako první aklimatizační výstup na blízký kopec Čeget /asi 3 500 m/. Část zdoláváme pomocí lanovky a zbytek pěšky s lyžarskými holemi. Intenzita slunečního záření zde je tak vysoká, že pobyt bez ledovcových brýlí je prakticky nemožný. Asi jsem to trochu s neochranou proti slunci přehnal. Večer jsem vypadal asi moc špatně, protože mi můj pozdější přítel Skot Davy nabídl krém Tenzing Norkey - skutečně prvotřídní materiál pro pobyt na prosluněném Kavkaze.

Vzhledem k jarním podmínkám byl náš cíl jasný. Vyhaslá sopka Elbrus. Pro někoho možná /jak jsem se dočetl u nás/ banální záležitost, ale pro mě i Radku záležitost rozhodně nebanální.

Třetí den pobytu vyrážíme po obědě na Prijut odinadcatich. Je to hliníková útulna ve výši 4 200 metrů. Přicházíme sem za soumraku, vaříme večeri a jdeme spát. Druhý den za mlhy pokračujeme na Prijut Pastuchova do výše 4 800 metrů. Ten samý den se ještě k večeri vracíme do hotelu Itkol. Máme za sebou povinný aklimatizační výstup.

Další den si dáváme pohov a vyrážíme v počtu pět Čechoslováků do doliny Adilsu na ledovec Baškara.

Na Prijutu odinadcatich večeríme znova až po třech dnech a cítíme se mnohem lépe než při první návštěvě. Ten den jsem si vyšlápl ještě asi o 400 metrů výše, ne z nutnosti, ale prostě jsem se cítil dobře.

Ráno vyrážíme o páté spolu se skupinou Němců a Rakušanů. V kletru máme mačky, pěšovku, larisovou bundu a podobné maličkosti, které by se mohly eventuelně hodit. Zpočátku jdeme dost rychle a za svítání stojíme na Prijutu Pastuchova. Vzhledem k tomu, že před námi je několikahodinový výstup po glazurovém ledu do sedla, obouváme mačky. S přibývajícím výškou tempo výstupu ochabuje. Radka zůstává vzadu, ale mám ji stále na dohled. Je jasno, zvedá se

ostrý studený vítr. Byla asi dost zima, protože ani polské duplexy, které jsem měl na nohou, mě neochránily před mrznutím palců. Pokračujeme ve výstupu pomocí skládacích lyžarských holí, které se velmi osvědčily.

Když pomalu docházím do sedla /5 300 m/, zjišťuji, že Radka už není vidět. Po půlhodině čekání se z dálky vynořila postavička. Jdu jí naproti a dozvídám se příčinu zpoždění. Radka zapadla do ledovcové trhliny a nemohla se dostat ven. Společně jíme ořechy s hrozkami a čokoládou a zatímco ostatní se vydali na vrchol západní /5 642 m/, chystáme se na vrchol východní /5 621 m/. Oblékáme si na sebe vše, co máme, batohy necháváme v sedle a vyrážíme.

Výška a sirné výpary udělaly své. S dýcháním nejsou potíže, ale člověk si připadá jako omámený. Můžu to přirovnat snad jen k tomu, jako bych si dal několik algen a zapil to nějakým alkoholem. Elbrus je totiž vyhaslá sopka a porovitou horninou z ní unikají sopečné plyny.

Poslední výšvih a jsme na vrcholu. Radka usedá a odmítá jít několik metrů k vrcholové pyramidě. Ani se nedivím, protože vítr ještě zesílil a ačkoli máme oba dva svetry, larisovou bundu, péřovky a silonové bundy navrch, tak se klepeme zimou. Rozhled je ovšem nádherný. Po levé straně je vidět půlprstencový skalní útvar - zbytek sopečného kráteru, panoráma jedinečné, ale já nechal bohužel v sedle foťák, takže se můžeme kochat jen pohledem. Beru Radku ze sněhu a pomalu sestupujeme dolů do sedla. V sedle na nás čeká Viktor Bajbara, který mimochodem o dva měsíce později již po několikáté zdolává na Pamíru Pik Komunismu a Korženevské. Společně, on s Radkou a já vepředu, sestupujeme do Prijutu Odinadcatich. Předtím zmiňované opojení přecházelo s ubývající výškou v silné bolesti hlavy.

Na Prijutu vaříme několikrát za sebou bujony a pijeme džusy. Dehydratace organismu je patrna. Spánek tuhle poslední noc nahoře je nejlepší.

Ráno po desetihodinovém odpočinku čile vstáváme, bez jakýchkoliv bolestí snídáme a sestupujeme dolů do Baksanské doliny.

Zbývajících pár dní zájezdu jsme využili na prozkoumání dalších překrásných dolin a do nich tekoucích ledovců.

Skupině pěti Slováků se podařil náročný výstup na Ušbu. A všichni si při jejich návratu oddychli, protože výstup v tomto jarním období je při padajících lavinách zvláště nebezpečný. Jejich zážitky taky tuto skutečnost potvrdily.

Závěrečný večer byl vynikající, šampaňské a vodka tekly proudem, takže celá akce zkončila všeobecným mezinárodním sbratřením.

Ještě jeden poznatek. V květnu bylo počasí dobré, ale špatné sněhové podmínky nedovolovaly těžší horolezecké výstupy.

Pěkné vzpomínky a zážitky z celé akce mi říkají, budou-li mít ještě příležitost vrátit se sem, určitě přijedu.

Š A V L E

Pepa Doubrava

Když se 23.1.1982 ozvala v popradském nádražním bufetu vřta: "To je ale hrozné, len přídá, už krajně!", která byla odezvou na náš nevydařený pokus samozásobit se láicemi, neměli jsme s Joščikem a Vokounem ještě tušení, kterým směrem se bude ubírat naše sportovní snažení. Poprvé v Tatranské Lomnici v nás u dražého a kyselého vína dozrálo rozhodnutí prostoupit Šavli na Ulatou vež. Po strastiplné cestě na Bračálku, kterou démon alkohol nemilosrdně protáhl, jsme absolvovali nepříjemné handrkování s chatařem, abychom přeci jen uléhali pod střechem.

Probudili jsme se do krásného nedělního času na oběd. Již okolo jedné jsme kráčeli úsporným tempem k nástupu. Panovala inverze, sníh na Belánkách vůčihlešně ubýval. Rozhodli jsme se natáhnout jednu délku a jít zpátky do teplého na Bračálku. Už první metry ukázaly, že naše roztrěsená těla a poněkud vyčerpávané duše budou mít co dělat se vsutku nelehkým terénem. Prvních třicet metrů zdolával Joščik v potu tváře celé tři hodiny. Poté slanil a my se ubírali za šera zpět k Zelenému plesu.

Večer nás čekalo nepříjemné překvapení v podobě dvojky košických lezců, kteří si umínili nastoupit druhý den do Šavle. Hovořili o ranních hodinách tak brzkých, že nám bylo jasné, pokud chceme být ve stěně dřív než oni, že musíme ihned vyrazit. Nakonec však uvěřili naší argumentaci - zatažený fix a akutní nebezpečí zranění padajícím ledem a kamením, že vyrazili na Kešmarák.

Uchláčením tímto úspěchem, ráno jsme si poleželi a k nástupu se dostali až o půl desáté. Čekalo na nás devadesát metrů převislým, krajně zaledněným terénem, abychom se dostali na třetí štand, který tvoří tři nopy a skýtá možnost "pohodlného" přespání. Skála je po celé délce ovětralá, skoby se stávají spíš morální podporou než skutečným jisticím bodem a lze říci, že je moc dobře, když je celá Šavle zpevněna ledem.

Joščik se usadil na špici /což bylo samozřejmě/, já jsem postupoval jako třetí se zcela plným kletrem /což mě tak samozřejmě nepřipadalo/. Naše celodenní snažení bylo opravdovým bojem o každý metr výšky. Čas nemilosrdně ubíhal, a tak jsem třetí a dnes poslední lanovou délku jurnoval za pokračujícího soumraku. Tma však nebyla neproniknutelná natolik, abych neviděl, jak jediné lano, které mě spojuje s kýženým štandem, nemá na jednom místě dost vysoko nade mnou vůbec oplet a bylo dost nepříjemné pozorovat, jak se duše lana při každém dalším kroku natahuje. Tonled dolů byl neutěšený. Let vzduchem by končil začínavými extravagancemi, připomínajícími let kulečnické koule nabražené velkou kvartou. Nesmírným nulákáním jsem se tedy dožadoval dalšího lana, ale Joščikův hlas: "By se vo tu svoji kejhacku náč bojíš" mě přesvědčil o nutnosti postupu

po porušeném laně.

Asi v pět jsme šťastně na štandu. Vokoun uvařil jednu ze svých vyhlášených specialit a pomalu jsme se připravovali na dlouhou a příjemnou noc.

Bylo nádherné počasí, skvělá viditelnost, vítr vůbec žádný. Jočšik jediný z nás leží ve smyčkách na malé policičce, já sedím v síti a Vokoun zase na zdánlivě nejlepší místě, které se však ukázalo značně počoucným, neboť je celou noc mírně předkloněn a hlavu si opírá o jakousi smyčku, kterou si za tím účelem umně natáhl. Hlava mu tedy padá pořád do údolí a tak kdykoli se v noci probudím, je mé bdění provázeno jeho klením.

Ráno se usmálo krásným počasím a naše nálada se vylepšila nalezením již oželených cigaret. Když mne kamarádi odměřili pro další výstup druhým lanem, pochopil jsem, že jsem se o svoji kejhačku nebál zbytečně.

Lezení probíhalo ve stejném duchu jako první den a chvílemi bylo ještě náročnější, protože druhá polovina stěny byla ještě převislejší. Doufali jsme, že se konečně dostaneme do lehčího terénu, který nám umožní sestoupit ještě ten den večer. Ukázalo se, že lehčí terén, o kterém se mluví v průvodci, obnáší posledních desetmetrů poslední lanové délky, tedy délky šesté.

Za soumraku, který byl provázen zvedajícím se větrem, jsme byli u konce cesty, ale sestup byl zcela nemožný. Vokoun se svým jedním okem nebyl schopen zorientovat se ani na zcela položeném sněhovém poli. Další bivak se stal nutností. Noc jsme prožili v záhrabu, cigarety došli stejně jako poslední náplň do vařiče, a tak jsme ráno byli ochotni dát za crosenou desítku, byť i popradskou, zcela neadekvátní množství peněz, dokonce byla řeč i o nějakých letech života. O království jsme se my nemajetní nezmiňovali.

Potíží však nebylo konec. Zjistili jsme to, co Vokoun už dávno věděl, totiž že k šerosleposti se u něj ztrátou oka připojila naprostá neschopnost odhadnout jakoukoli vzdálenost. Snažil se šlapat na kameny, které byly dobrých pět metrů pod ním, vypytl se nás, proč nejde po rovině po sněhu a zcela opomíjel skutečnost, že mezi sněhovými poli, která splývala, je kilometrová vzdálenost a třísetmetrová hlubina. Zvlhl mi zrak, když ve chvíli upřímnosti ukazoval na Brnčálku a sděloval: "Vlásku, teprve tam zas budu veselá kopa".

Dva dny jsme zdolávali dvousetmetrovou stěnu a téměř celý den se motali zpátky na Brnčálku. Tady jsme využili naprosté opilosti chataře a v družném hovoru s personálem spolkli několik čajů /asi šest/ a několik rumů /asi deset/, dozvěděli se, že jsme letos první, kdo Šavli vylezl a vydali se na cestu do Lomnice.

Pokud by se snad někdo z vás chystal na Šavli a měl nějaké doplňující otázky co se lezení týče, informujte se ve Švýcarsku u Jočšika nebo v Rakousku u Vokouna. Já poslední v Československu kující pamětník tohoto výstupu už žádné další informace nepodávám.

JAK JSME VIDĚLI /I NEVIDĚLI/ 2. FHF

Honza Korčík

"Jedeš do Ádru? Na festival? No samozřejmě." Podobné dialogy jsme slyšovali v horších srpnových dnech mezi našimi kamarády, kteří mají nějaké to čínění s lezením, dost často. Představa festivalu tedy davů, oficialit, smokingů a snad dokonce ještě horších věcí byla deprimující, lákadlo kvalitního programu však ještě silnější.

Proto jsme se rozhodli i my, s vědomím, že při nejhorsím se dá i lézt. Už v zárodku je však náš zájezd mařen vzpurným taxikářem výpravy, který nás posílá do různých míst jen do Ádru ne.

Nebezpečí je však zažehnáno a večer jsme v Teplicích. Kino je beznadějně plné, takže musíme vzít za vděk "společenským večírkem" u táboráku

Po téměř mrazivé noci, kdy je nejlépe ve dvou spacácích, nás na parkovišti budí neodbytný výběrcí s ubezpečením, že budeme platit pouze parkovné. Po tomto radostném zjištění vyrazíme za kulturními požitky. /Pouze předseda nespokojen se svým dosavadním letošním výkonem 157 výstupů klas. 7 a výše, 5 v Dolomitech, 4 zimní Tatry a ostatní nepočítaje vyrazí do stěn s hroznou představou, že by mohl být v letošním oddílovém žebříčku bodově předstižen podobnou chrtí odrůdou, jako je sám./

Program festivalu je rozdělený do bloků, filmy se několikrát opakují, takže po menších bojích u vstupu je možné vidět vše, alespoň pro ty, kteří si neopomněli vzít kyslíkový přístroj pro pobyt v přeplněném sále. Filmy naše i zahraniční, profesionální i amatérské, výborné i slabší jsou skvěle uváděny naším předním lezcem a duší celé akce Lanšmídem. Na jevišti mu to nejde o nic hůř než ve stěně. Absolvujeme čušení v hledišti, potom kyslíkovou vzpruhu venku a ještě jednou. Ale stojí to za to.

Nastávající noc zahání i nejzavilejší přeborníky ze stěn, takže na teplickém hřišti může začít volná tribuna, beseda či pokec s lezci i nelezci o všem možném někdy se zdá i nemožném uváděná dvojicí Lanšmíd a Jan Vala /televizní klub mladých/. Skvělé, to se musí slyšet. Volná zábava u táboráku pokračuje vystoupením kapel a všeobecným veselím. Ti nejzábavnější se v pozdních hodinách večerních přesunují do Horního Ádru, kde večírek v časných ranních hodinách vrcholí.

O hodnotě večírku se přesvědčil i školou ještě nepovinný chlapec, který v poledních hodinách následujícího dne nález jednoho z rostroušených těl komentoval své mamince slovy "Já, chcípkej horolezec".

Nás se samozřejmě toto hodnocení netýkalo, takže jsme svěží a připraveni zúčastnit se vyhlášení vítězů a promítání vítězných filmů. /Předseda v té době připisuje do svého deníčku další sedmu/. Vyhlášení má "úroveň". Jeny jsou hodnotné a rozmanité, takže vítězové mohou křepčit radostí nad

soudkem 10° trutnovského i zcela nepoužitým vysoce kvalitním lanem domácí produkce, mířícím s novým majitelem až do samé Anglie, či dalšími cenovými.

Konečně se promítá. Je možné vidět to opravdu nejlepší, co zde bylo od čtvrtka uvedeno. Chybí sice filmy typu Horolezectví - moje zaměstnání, avšak naše oko pro to neplzí a filmy Krásná Janna či Kanghenjunga z domácí produkce tuto zaujatost poroty nahradí.

Festival končí. Sejdeme se zase za rok zřejmě v počtu ještě hojnějším. Naš dík patří všem, kteří připravili tak skvělý program. Věříme také, že následujícímu už třetímu FHF neublíží ani Československá televize, která přislíbila účast, ani nikdo příliš "zodpovědný" za "odchov" mladé generace, k čemuž můžeme přispět i my tím, že se v dalších letech nestane žádný průšvih, tak jako se nestal ani letos.

Naš trabant se řítí nocí ku Praze, bylo to výborné a my se shodujeme, že jediné co by se dalo o festivalu publikovat ve společenských rubrikách zavedených časopisů, bylo skutečně elegantní oblečení ředitele podniku Lanomída smoking a hůlka, přičemž na boty už jaksi nezbylo. No co byste nechtěli od chudého českého horolezce. /Naš předgeda zvaný Pepa sestogradista - pozn. z italštiny sestistupnový - se projevil opět jako kulturní barbar. Neviděl sice žádný film, zato však v jeho deníčku přibyly další zápisy o vystoupaných cestách. Zvětšila se však i jeho hrůza z možného předstížení v oddílovém žebříčku. Vždyť co je to v letošním roce za slabý výkon jen 165 klasikace 7 a výše, a ostatní nepočítaje./

POD VEDENÍM METODIKA /aneb Cestou hluchoněmých na Vztyčenou jehlu/

"Je vás málo", zněla lakonická připomínka místních odborníků, když jsme se domlouvali na cestu, jejíž hlavní problém tkví ve vysokém dvojnásobném postavení. V první fázi výstupu jsme se rozhodli dopravit ke kruhu co největší množství lidského materiálu. Vzhledem k tomu, že jsme byli jen dva, padl tomuto záměru za oběť i metodik oddílu Jirka Čermák, který se původně od našeho záměru rázně distancoval. Jakmile se však ocitl u jisticího kruhu, stal se z něho nosný pilíř naší výpravy. Vzhledem k pretrvávajícímu nedostatku lidského materiálu, zejména paží, svěřil naše životy do ženských rukou. A tak jistěni zdola a metodicky vedení Jirkou, na jehož bedrech spočívala celá tíha našeho snažení, jsme dobyli Vztyčenou jehlu.

JAK SE DĚLÁ DEVÍTKA ...

Josef Hloušek

Máte také nespolehlivé kamarády, kteří vám na poslední chvíli oznámí, že změnili své plány, nebo prostě nepříjdou tam, kam mají? Já jich mám hned několik. A tak se stalo, že jsem se ocitnul sám v Hungárii směřující k saským pískovcům.

Pokud člověk není zrovna zarytý sólolezec, nevzbuzuje v něm vyhlídka na víkend bez kamaráda /i když prolezlého všemi nectnostmi/ velké nadšení. Proto jsem už v Praze okukoval zavazadla spolucestujících, jestli někomu nekouká z batohu "edelridka".

Štěstí se na mě usmálo až v Děčíně. Batohy jsem prohlížel nemusel, protože na peróně stál Standa Šilhán. Hned mi bylo jasné, že se v Sasku nudit nebudu.

Když jsme promoklí dorazili k Aliho chalupě v Rathenu, nebylo sice k optimismu mnoho důvodů, ale setkání se starými kamarády a pár piv člověka docela rozehřejí. Standa se Zdenkem a Martinem chtějí zítra "něco udělat", a protože stále poprchává, rozhodují se, že to bude převislá stěna na Verlorener Turm. Mají tam už dva kruhy, které zapustil snad nejtalentovanější "písař" Franta Bauer.

Ten však už tuhle cestu nedoleze, a tak ráno nastupuje do stěny Standa. Ke kruhu musí překonat efektní stavění, kdy spolulezec přepadne z předskali do stěny a Standa po jeho zádech vyšplhá k mělké spárce. Ke kruhu dobírá Martina. Ještě netuší, že u něho stráví celé dopoledne. Před nimi je totiž klíčový úsek stěny - převislý "reibunk" k úzké spárce, která vede na rozlámaný balkon ke druhému kruhu.

Standa s Martinem střídavě odpadávají do tenkého uzlíku a postupně se dostávají stále výš. Abychom se my dole nenudili, začínají do skalní soutěsky mezi nás padat kameny. Zjišťujeme, že nejde o nejapné žertíky turistů, ale o přestavbu vysutých mústků k vyhlídce Bastei. Chlapíci s majzlíkama sekají díry pro nosné traversy a občas spadne i nějaký ten trámek.

Konečně se to povedlo. Standa se po několika křečovitých krocích uchytil ve spárce, dává lanový uzel a "handrisová" trhlina ho už nedokáže zastavit. Je u druhého kruhu. Půjde to vůbec dál? Moc toho nevidí. Nad ním je převis a dál už stěna ubíhá.

Po několika pokusech se ocitá nad převisem. Dosavadní kamennou kanonádu doplňují drny a záplava písku. To si Standa klestí cestu k vrcholu. Ale zkušení lezci jsou připraveni na rozmarný počasí. Rozevíráme se Zdenkem u prvního kruhu deštník a chechtáme se, jak jsme vychytrali. Ovšem jen do té doby, než několik kamínků propadne deštníkem na nás.

Přísun materiálu se na chvíli zastavuje. Standa oznamuje, že bez třetího kruhu to nepůjde. Posílám mu brašnu s vrtákem.

Standovo kladivo soutěží v síle úderu s dělníky na Bastei a Zdeněk zatím s funěním zdolává obtížný úsek ke druhému kruhu. Saské "stěnáky" nejsou moc dlouhé, a tak je Stando brzo hotov. Dívám se dolů, jak náš rozházený materiál mizí pod závějemi písku a hlíny. To je neklamné znamení, že výstup zdárně pokračuje.

Od druhého kruhu to skutečně není žádná lezecká lahůdka, ale hlavní problém a ne jednoduchý, jak za chvíli sám poznávám, je mezi prvním a druhým kruhem.

Standa je na vrcholu, ale přesvědčujeme se, že i pro nás tu zbyl dostatek písku. Po několika přeletech to snad bude hezká cesta, ale zatím můžeme tvrdit jenom to, že je těžká. Na tom se všichni shodujeme. A tak za Standovým popisem cesty, který překládám do němčiny, píšu roztřesenou rukou IXa.

"Grand prix Franty Bauera", jak jsme cestu nazvali, bude naším následovníkům připomínat, že tenhle chlapec to opravdu uměl.

NA LANĚ S MESSNEREM ?

Chcete si zalézt s himalajským hrdinou, slavným Reinholdem Messnerem? Máte příležitost. Stačí, když se příští rok opět dostavíte na Festival horolezeckých filmů v Adršpachu a v restauraci "U Tošováka" si při pivu domluvíte, na co půjdete příští den. Nevěříte? V "Ádru" už oprašují nejobávanější stěny.

VŠICHNI MÍŘÍ DO PAKLENICE

Ještě nevíte kam na příští dovolenou? Ráj horolezců je na dosah. Leží ve slunné Jugoslávii pár kilometrů na sever od Zadaru a jmenuje se Paklenica. Strmé stěny vápencových kaňonů až 400 metrů vysoké, pevná skála, bohatý výběr cest, nádherná příroda. A to vše 4 kilometry od pláží Jaderského moře, kam se po náročném výstupu můžete zajít vykoupat, dokonce i bydlet v nudistickém campu! Chválou nešetřili ani zcestovalí representanti Laně a Rak. A tak za rok na viděnou v Paklenici.

Z BOJU V RYCHLÉ STOPE

Honza Kordík

Pětičlenný team předních lyžařů našeho oddílu zamířil předposlední únorový víkend na tradiční klání v bílé stopě "Orlickou padesátku" - přebor horolezců Čech. Naša ambice v početné konkurenci ostřílených borců nebyly veliké. Veškeré naděje jsme vkládali do našeho jediného špičkového závodníka, který se chystal hájit titul z ročníku předcházejícího.

Připravoval se na svůj závod sezony se vší zodpovědností špičkového jezdce. Jeho vysoká morálka, známá z trénin-
gových táborů a soustředění na Valdštejně, Hrubé skále. u Kohoutků v Doubravících i jinde, se stala zářným příkladem pro ostatní a hovořilo se o ní pouze v superlativech.

Konečně den závodu. Kvalitní sníh, počasí, vše nahrávalo našemu borci v jeho záměru, na který se tak důkladně připravoval celý rok. Namazal skvěle. Start davu proběhl bez problémů a naše jednička se hned usadila na posledním místě, odkud mohla s přehledem kontrolovat všechny trháky svých konkurentů. Byl to taktický manévr zkušeného závodníka, kterým zjevně vyvedl soupeře z konceptu.

Na trati se rozpoutal usilovný boj. Celých 49 kilometrů náročné trati odolával náš jezdec soustředěným náporům soupeřů na svoji pozici. Je možné však říci, že jim nedal vůbec šanci.

V posledním sjezdu před cílem však přišla i na něho slabá chvílka. V prudkém klesání, zřejmě v přílišném sebeuspokojení, přecenil své síly a přehlédl předposledního závodníka, který nezvládl trať a skončil v lese se zlomenými lyžemi. Náš jezdec už nestačil na krátké vzdálenosti dělicí ho od cíle zabrzdit a skončil předposlední. Loňská poslední pozice zůstala neobhájena.

Tedy neúspěch. Stačilo jen malé zaváhání a veškerá náročná příprava přišla vniveč. Plyne z toho zjevně, že do-
kud závod není ukončen, není dobojován.

Na obhajobu zmíněného jezdce je však nutné uvést, že jeho nejvážnější soupeř, s kterým prohrál vlastně jen o prsa, zajel nesportovně mimo trať a ještě se navíc maskoval jako sněhová koule, se zjevným úmyslem zmást.

Není však třeba všeset hlavu. Další sezona je před námi. Proto ti Joži Doubravo všichni přejeme, aby se ti příští rok dařilo lépe a titul posledního jezdce se vrátil opět do tvých rukou.

JAK JSME JELI NA HOKEJKU ...

Zdeněk Konrád

Tento podzim bylo opravdu krásné počasí. Netrpělivě jsme čekali, kdy konečně začne pršet, abychom v klidu u piva mohli konečně bilancovat sezonu. Když se však situace nelepšila, poznali jsme s Joskou, že i my musíme ještě jednou vyrazit do Tater.

Joska měl na starost dopravu, já potraviny. Obdržel jsem od něho pokyny s upozorněním, že všechno musí klopnout, protože on přistoupí až v Pardubicích. K mému zděšení jsem večer na nádraží zjistil, že předepsal beznadějně vyprodaný lůžkový expres, do kterého se budeme jen těžko vnučovat.

Síla vůle ale nakonec zvítězila a ráno nás Tatry přivítaly modře plechovým nebem. Vyrazili jsme vzhůru. Ubezpečoval jsem Josku, že není třeba spěchat, protože od lanovky na Skalnatém /dál lanovka toho dne nejezdila/ je to na Lomničák slabá půlhodinka, takže klidně ještě stihneme seběhnout k nástupu a něco vylézt.

Když jsme však ve dvě hodiny dosupěli k observatoři, obával jsem se, že mě spolulezec svrhne do propasti. Marně jsem mu vysvětloval, že před několika lety byla cesta mnohem kratší a navíc byla asi lepší fyzická.

Za mlčení jsme sestoupili zase dolů pevně rozhodnutí, že se první lanovkou ráno zase vrátíme. Ve snaze zavděčit se jsem navrhl, že přespíme hned u lanovky. V noci samozřejmě přišel déšť. Obdržel jsem nákladní auto přívlastků, ale ve frontě na lístky jsme byli první.

Déšť sice přestal, ale když jsme sestupovali Jordánkou k nástupu Hokejky, nevěstila mlha nic dobrého. Řadějí jsem takticky mlčel. Nevztíravé poznámky, že něco nevylezeme, nebo že bychom se měli včas vrátit, totiž popuzují Josku ze všeho nejvíce.

Stěna Západní Lomnice je to nejhezčí, co jsem v Tatrách viděl. Ne nadarmo se říká, že kdo nelezl v Západní, nelezl v Tatrách. První délky byly pěkné, ale počasí se stále zhoršovalo. Na lavici pod křížem se musíme rozhodnout, co dál. Vypadá to na pěkný lijavec. Znáám sice historky o utonilých v Hokejce, ale skutečnost, že Joska navrhuje, abychom uhnuli do Orlovského, dřív než já, mě zneklidňuje. Rozhlížím se, jestli náhodou nepřichází uragán nebo zemětřesení. Krásným terénem bez problémů dosahujeme vrcholu. Jen za námi zapadnou dveře observatoře, spouští se déšť. Jsem rád, lezení vodopádem nepatří mezi mé koníčky.

Máme hlad a Joska se začíná zajímat, co dobrého jsem vzal s sebou. Dělá inventuru a opět se ukazuje ve špatném světle. Tři paštiky a dvoje rybičky jsou podle něho pro dva lidi na týden naprosto nedostačující. Častuje mě řadou nelichotivých přívlastků. Nakonec ho musím zarazit upozorněním, že jestli nepřestane, tak místo lezení s ním půjdu zítra nakupovat do Smokovce. Rázem je klid.

Ráno budím Josku, prší, ale přesto v mírném mrholení sestupujeme kuloárem k nástupu. Po zralé úvaze zvítězí moje opatrnost a dávám si Stanislawského cestu. Krásné pevné kolmé lezení, občas slunce, něco kamenů /asi veselí turisté na Lomničáku/ a opět vrchol a zase déšť. Říkám si, že ještě máme tři dny. Večer posíláme spřáteleným meteorologům provádět měření. Stále prší a teplota jde dolů. Náš přítel tvrdí, že ráno bude půl metru sněhu.

Nešikovný Joska, který umí skoro lézt, při přelévání vody ze sběrného džberu do odměrky polovinu obsahu rozlévá. Náš přítel se spravedlivě rochočuje: "Ty chumaj taký neinteligentný, veď si zkreslil zrážky!" Se značným zadosťučiněním kvitují toto označení a snažím se situaci zachránit návrhem, abychom chybějící množství dolili rumem. Vzhledem k tomu, že mám zrovna lahev v ruce, meteorologové souhlasí. Početky jen, že to budeme muset ohřát a přidat trochu cukru. Toho večera na Lomničáku hodně přšelo.

Probouzíme se dost pozdě, ale vůbec to nevádí. Venku je dvacet čísel sněhu, vítr a stále padá. Protože nemám pohorky, rozhodujeme se sjet dolů lanovkou.

Opět se ukazuje moje prozíravost: potraviny nám bezpečně stačily. Když na tuto skutečnost upozornuji Josku, může se do sytosti vynadávat, protože dnes jdeme do Smokovce "nakupovat" oba.

Na Skalnatém při přestupování potkáváme kamaráda Šlechtu, který je zarytý optimista a jede nahoru. Loučíme se a po žracích orgiích ve Smokovci /Taverna, Nádražní restaurace, bufet atd./ odjíždíme domů. Ve vlaku se dohadujeme, že za rok si úlohy vyměníme. Všechno půjde určitě mnohem snáz.

PS: Za čtrnáct dní potkávám Šlechtu. Říká mi, že odpoledne po našem odjezdu přestalo pršet a od druhého dne bylo modro ještě týden. No snad se to Joska nedoví.